

РОБЪРТ ХАУЪРД ПРОКРАДВАЩА СЕ СЯНКА

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

Когато плановете му за създаване на единна армия чрез обединяване на планинските племена се провалят, Конан се връща обратно през Хиркания и Туран. Намира подслон в шатрите на бившите си казашки другари. По същото време на запад се водят големи войни и, усещайки аромата на по-зелени пасища и надушвайки по-голяма плячка, Конан се връща в Хайборейските кралства. Амалрик, принц на Кот, е въстанал срещу омразния крал Страбонъс. Той е събрал огромна армия отблизо и далеч. Конан също постъпва в тази армия. Съседите на Страбонъс обаче му идват на помощ. Каузата на въстаниците пропада и разнородната армия на Амалрик се оттегля на юг. Пресичат земите на Шем, границите на Стигия и достигат до пасищата на Куш. Тук, в края на южната пустиня, те са спрени и напълно унищожени от стигийски войски. Конан е един от малкото оцелели.

1.

Въздухът над пустинята трептеше от горещина. Конан кимериецът, вперил поглед към необятната пустош неволно обърса с обратната страна на ръката почернелите си устни. Той стоеше като бронзов идол върху пясъка, очевидно без да усеща убийствената горещина на слънцето. Единствената му дреха бе една тясна препаска около бедрата, превързана с широк колан със златна катарاما, на който висяха закачени извита сабя и кама с широко острие. На добре оформените му крайници се виждат наскоро заздравели рани.

В краката му почиваше момиче. Бялата му ръка бе обхванала мощното коляно, върху което подпираше русата си глава. Белотата на кожата ѝ контрастираше на неговите яки, бронзови крайници. Пристегнатата в кръста, късата ѝ копринена туника, с широко деколте и без ръкави, по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше гъвкавата ѝ фигура.

Конан мигайки поклати глава. Слънчевият блясък го ослепяваше. Той откачи от колана си една малка манерка и я разклати.

Момичето уморено се размърда и изхленчи.

— О, Конан, тук ще умрем! Толкова съм жадна!

Кимериецът изръмжа, погледна свирепо заобикалящата ги пустиня. Под разрошената буйна, дълга черна коса сините му очи безжалостно блестяха, а мощните му челюсти се издадоха напред, сякаш бе изправен пред опасен враг. Конан поднесе манерката до устните на момичето.

— Пий, докато не ти кажа да спреш, Натала — заповяда ѝ Конан.

Задъхвайки се тя пи на малки глътки и той не я спря. Едва когато манерката се изпразни разбра, че съзнателно я беше оставил да изпие всичката вода, въпреки че друга нямаха.

На очите ѝ се появиха сълзи.

— О, Конан — проплака тя и закърши ръце, — защо ме остави да изпия всичката вода? Аз не знаех... сега за теб не остана нито капка.

— Замълчи — изръмжа той. — Не хаби сили за плач. — Конан се изправи и захвърли манерката.

— Защо направи това? — прошепна тя.

Той не отговори, остана неподвижен. Пръстите му бавно се сключиха около дръжката на сабята. Не гледаше към момичето. Острите му очи изглежда проникваха през загадъчната виолетова мъгла в далечината.

Надарен с цялата първична варварска любов към живота и инстинкта за живот, Конан кимериецът разбираше, че се намира в безизходица. Издръжливостта му още не беше се изчерпала напълно, но той знаеше, че още един ден, прекаран под лъчите на безмилостното слънце, в тази безводна пустош ще го довърши. Колкото до момичето, тя беше страдала достатъчно много. По-добре един бърз, безболезнен удар със сабята, отколкото продължителната агония, която го очакваше. Жаждата ѝ временно беше утолена, но това беше фалшиво милосърдие, което ще ѝ позволи да изстрада делириума, за да получи облекчение в смъртта. Той бавно измъкна сабята от ножницата.

Конан внезапно спря и настръхна. Далеч на юг през трептящия от горещината въздух нещо блестеше.

Отначало помисли, че е призрак, един от онези миражи, които в проклетата пустиня му се бяха подигравали и го бяха подлудявали. Засланияйки с ръка заслепените си от слънцето очи, кимериецът видя кули, минарета и блестящи стени. Той ги наблюдаваше намръщено, очаквайки картината да избледнее и да изчезне. Натала престана да хленчи. С мъка се изправи на колене и проследи погледа му.

— Това град ли е, Конан? — прошепна Натала, прекалено отчаяна, за да повярва на очите си. — Или е само сянка?

Известно време кимериецът не отговори. Той затвори и отвори няколко пъти очи. Погледна настрана, после пак насочи поглед напред. Градът оставаше там, където го беше виждал първия път.

— Дявол знае — промърмори той. — Заслужава си обаче да проверим.

Конан пхна сабята обратно в ножницата, наведе се и взе в мощните си ръце Натала, сякаш беше пеленаче. Тя слабо възрази:

— Не губи сили да ме носиш, Конан — помоли го Натала. — Мога сама да ходя.

— Теренът тук е скалист — отговори той. — Скоро сандалите ти съвсем ще се скъсат. — Той погледна към меките ѝ, зелени сандали. — Освен това, ако искаме изобщо да стигнем града, трябва да побързае, а това може да стане по-добре по този начин.

Надеждата за живот даде нови сили и издръжливост на стоманените мускули на кимериеца. Той крачеше по пясъчната пустиня, сякаш току-що беше тръгнал на път. По-голям варварин от всички варвари, той притежаваше жизнеността и издръжливостта на дивата природа, които му осигуряваха оцеляване там, където цивилизованите хора биха загинали.

Доколкото знаеше, той и момичето бяха единствените останали живи от армията на Амалрик — онази луда разнородна орда, която следваше разбунтувалия се принц на Кот, пометена като от опустошителна пясъчна буря и напоила с кръв отвъдморските земи на Стигия. Преследвана по петите от стигийски войски, тази армия си беше проправила път през черното кралство на Куш, за да бъде унищожен в края на южната пустиня. Конан уподобяваше това на голям поток, който тече на юг, но постепенно намалява, за да изчезне накрая в пясъците на сухата пустиня. Костите на нещастните бойци — наемни войници, несретници, разорени, изгонени от обществото — лежаха разпилени по планините на Кот до дюните на пустинята.

След последното клане, когато стигийци и кушити оградиха останките от армията на Амалрик, Конан, заедно с момичето се измъкна, попадайки в сянката на една камила. Зад него районът гъмжеше от врагове. Единственият свободен пред тях път беше пустинята на юг. Те се впуснаха към тази застрашителна пустош.

Момичето беше бритуниянка. Конан я беше намерил на пазара за роби в един нападнат от тях шемитски град и я беше взел. Тя нямаше право на избор, но като начало новото ѝ положение беше далеч по-добро от това на която и да е от хайборейските жени и тя го прие с благодарност. Така тя сподели премеждията на проклетата орда на Амалрик.

Четири дни бягаха в пустинята преследвани така упорито от стигийски конници, че когато се откъснаха от преследвачите си, не посмяха да се върнат назад. Продължиха напред търсейки вода, но камилата умря. Тогава продължиха пеша. През последните няколко дни страданията им се увеличиха. Доколкото можеше Конан помагаше

на Натала, а суровият живот в лагера я беше научил на издръжливост и сила, отколкото притежава една обикновена жена. Въпреки това, тя беше на границата на физическите си сили.

Слънцето печеше безмилостно разрошената дълга черна коса на Конан. Чувстваше последователно световъртеж и повдигане. Беше убеден, че градът е реалност, а не мираж, но нямаше ни най-малка представа, какво може да ги очаква там. Обитателите могат да се окажат враждебно настроени. Въпреки всичко, този град беше единственият им шанс, а повече от това той никога не бе пожелавал.

Когато спряха пред масивната порта, благодарни за сянката, която намериха там, приближаваше залез. Конан сложи Натала на земята и разкърши вдървените си ръце. На около тридесет фута над тях се издигаше защитна стена от някакъв зеленикав материал, блестящ почти като стъкло. Конан се огледа за парпети, които да прескочи. Нямаше. Той извика нетърпеливо и удари по портата с дръжката на сабята си, но му отвърна само глухото ехо. Изплашена от тишината Натала се сви до него. Конан се опита да отвори портата, после отстъпи назад, измъкна сабята си и тъкмо тогава тя тихо се отвори навътре. Натала потисна един вик на уплаха.

— О, виж, Конан!

Точно пред портата лежеше човек. Конан го погледна внимателно, после отмести поглед зад него. Той видя просторно място като двор, ограден от сводести входи на къщи, направени от зеленикав материал. Постройките бяха високи и внушителни, украсени с блестящи куполи и минарета. Нямаше никакви признаци на живот. В центъра на двора се издигаше квадратен бордюр на кладенец. Това развълнува Конан, чиято уста беше покрита със засъхнала прах. Той хвана Натала за ръката, премина през портата и я затвори зад себе си.

— Мъртъв ли е? — прошепна тя, сочейки мъжа, който лежеше неподвижен пред портата. Беше тяло на висок, силен мъж в разцвета на силите си. Кожата му беше жълта, очите леко дръпнати. В друго отношение не се различаваше от хайборейците. На краката си имаше римски сандали и туника от виолетова коприна, на колана му висеше къса сабя в ножница от позлатен плат. Конан поопипа бузата му. Беше студен. Нямаше признаци на живот.

— Не се вижда никаква рана — намръщи се кимериецът, — но е мъртъв, както е мъртъв Амалрик с четиридесет стигийски стрели в

тялото си. В името на Кром, ела да погледнем кладенеца! Ако в него има вода, ще прием, дори и да плуват мъртъвци.

В кладенеца имаше вода, но не пиха. Беше на петдесет стъпки под бордюра, а нямаше нищо, с което да я извадят. Конан изруга раздразнен, че водата се вижда, но е недосегаема и се обърна да потърси нещо, с което да извади. Тогава Натала изпищя и той се обърна.

Човекът, когото смятаха за мъртъв се спусна към него, стиснал в ръка късата си сабя, а блестящите му очи свидетелстваха по неоспорим начин, че е жив. Конан изруга, но не губи време за предположения. Сабята му посрещна връхлитащия нападател със страхотен удар и главата на нещастника тупна на плочите. От прерязаната шия бликна кървав фонтан, тялото се заклатушка като на пиян после тежко падна.

Конан го погледна и тихо изруга.

— Този човек сега не е по-мъртъв, отколкото беше преди няколко минути. В каква лудница сме попаднали?

Натала, която, за да не гледа беше покрила очи с ръце, надникна през пръстите си и потрепери от страх.

— О, Конан, дали заради това хората от града няма да ни убият?

— Възможно е — изръмжа той, — но ако не му бях отсякъл главата щяхме вече да сме мъртви.

Той погледна към сводовете, които зееха безучастно от зелените стени над тях. Не долови никакво движение, не чу никакъв звук.

— Мисля, че никой не ни видя — промърмори кимериецът. — Ще скрия следите...

Конан повдигна трупа с една ръка посредством колана на сабята си, с другата хвана главата за дългата коса и замъкна отвратителните останки до кладенеца.

— Тъй като ние не можем да прием от тази вода — изръмжа Конан злорадо — ще се погрижа никой да не пие от нея. Проклет да е този кладенец! — Той повдигна тялото над бордюра, пусна го вътре, после хвърли и главата. Далеч долу се чу глухо пляскане.

— По камъните има кръв — прошепна Натала.

— Ако скоро не намеря вода, още ще има — озъби се кимериецът, изчерпал оскъдните си запаси от търпение. От страх момичето почти беше забравило жаждата и глада, но за Конан не можеше да се каже същото.

— Да влезем в някоя от тези врати — каза той. — Сигурно не след дълго ще намерим хора.

— О, Конан! — проплака тя, притискайки се в него. — Страх ме е! Това е град на призраци и на мъртви хора! Хайде да се върнем в пустинята! По-добре да умрем там, отколкото да изживяваме тези ужасии.

— Ще отидем в пустинята, когато ни изхвърлят през стените — изръмжа той. — Някъде в този град има вода и аз ще я намеря, та ако ще да избия всички мъже тук.

— Но ако те отново оживеят? — прошепна тя.

— Тогава ще продължа да ги убивам, докато не мирясат! — изръмжа Конан. — Хайде! Този вход е толкова добър, колкото и всеки друг! Стой зад мен, но недей да бягаш, ако не ти кажа.

Тя промърмори в знак на съгласие и тръгна толкова плътно зад него, че го настъпваше по петите. Спусналият се мрак беше изпълнил с виолетови сенки странния град. Влязоха в отворения вход и се намериха в широка стая, богато окичена с кадифени гоблени със странни рисунки. Подът, стените и таванът бяха от зелен, гладък като стъкло камък, стените бяха украсени със златни бордюри. По пода бяха разхвърляни кожени и атлазени възглавници. От тази стая се влизаше в други стаи. Минаха през няколко стаи, прилични на първата. Не видяха никого, но кимериецът изсумтя подозрително.

— Неотдавна тук е имало някой. Тази възглавница е още топла от допира на човешко тяло. Онази копринена възглавница носи отпечатъка на нечий бедрa. Освен това във въздуха се усеща слабият аромат на парфюм.

Над всичко витаеше странна, нереална атмосфера. Преминаването през този потънал в полумрак, смълчан дворец беше като наркотичен сън. Някои от стаите бяха неосветени и те ги подминаха. Други бяха облени в мека, странна светлина, която изглежда се излъчваше от скъпоценните камъни, наредени по стените във фантастични фигури. Докато минаваха през една от осветените стаи неочаквано Натала извика и се хвана за ръката на другаря си. Той изруга и бързо се обърна, оглеждайки се за враг.

— Какво има? — озъби се Конан. — Ако още веднъж ме хванеш за ръката, която държи сабята, ще ти одера кожата. Или искаш да ме видиш с прерязано гърло? За какво пищиш?

— Погледни там — каза тя с разтреперан глас и посочи с пръст.

Конан изсумтя. Върху маса от полиран абанос стояха златни съдове, очевидно с храна и напитки. Стаята беше празна.

— Е, онзи, за когото е приготвена тази гощавка — изръмжа той, — тази вечер ще трябва да си потърси другаде храна.

— Смейеш ли да ядеш от нея, Конан? — попита нервно момичето.
— Хората могат да ни видят и...

— Лир ан маннакам мак лир! — каза той клетвата и като хвана Натала за тила, безцеремонно я тласна към позлатения стол в края на масата. — Умираме от глад, а ти ме питаш дали смея да ям! Сядай и яж!

Конан седна в другия край на масата, взе една нефритена чаша и я пресуши на един дъх. Приличната на вино напитка беше тъмночервена със странен, непознат вкус, но за засъхналата му глътка беше като нектар. Уталожил жаждата си, Конан се нахвърли върху храната пред себе си с рядко удоволствие. Тя също му беше непозната. Екзотични плодове и непознати меса. Съдовете бяха изкусно изработени, а ножовете и вилиците от злато. Конан не им обърна никакво внимание, взимаше с ръце големите плешки и ги разкъсваше със силните си зъби. Кимерийските маниери на хранене бяха доста животински. Неговата цивилизована спътница се хранеше по-прилично, но също така лакомо. На Конан му мина през ума, че месото може да е отровено, но тази мисъл не намали апетита му. Предпочиташе да умре от отрова, отколкото от глад.

Уталожил глада си, той се отпусна назад с дълбока въздишка на облекчение. Наличието на прясна храна показваше, че в този смълчан град има хора и може би зад всеки ъгъл се крие по един враг. Но той не изпитваше никакво безпокойство, защото вярваше в бойните си умения. Започна да му се доспива и се замисли, дали да не се опъне на близката кушетка и да подремне.

Не беше така с Натала. Беше заситила глада си и уталожила жаждата си, но не изпитваше желание да спи. С широко отворени, красиви очи тя оглеждаше вратите — граници на неизвестността. Тишината и тайнствеността на това чуждо място я потискаха. Сега стаята ѝ изглеждаше по-голяма, масата по-дълга, отколкото ѝ се бяха сторили в началото и тя разбра, че е по-далеч, отколкото би желала, от своя неумолим защитник. Натала бързо стана, заобиколи масата и

седна на коляното му, поглеждайки нервно към сводестите входове. Някои бяха осветени, други не, но тя гледаше най-дълго в неосветените.

— Наядохме се, напихме се и си починахме — каза Натала. — Хайде сега да се махаме, Конан. Това място е зловещо. Чувствам го.

— Виж, досега нищо лошо не ни се случи — започна той, когато някакво тихо, но зловещо шумолене го накара да се обърне. Бутайки момичето от коляното си той стана с бързината на пантера, измъкна сабята си и се обърна с лице към вратата, от която изглежда, че идваше шумът. Не се повтори и той тихо се придвижи напред. Натала го последва. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Знаеше, че Конан подозира заплаха. Протегнатата му глава беше потънала между гигантските му рамене, той се плъзна напред приведен като дебнещ тигър. И се промъкна тихо като тигър.

На вратата Натала се спря и страхливо надзърна зад него. В стаята нямаше никаква светлина, но тя беше частично осветена от лъчение, което преминаваше през нея и стигаше до друга стая. В нея на един подиум лежеше човек. Меката светлина го обливаше и видяха същия мъж, когото Конан беше убил пред външната врата. Само дето дрехите му бяха по-богати, украсени със скъпоценни камъни, които блестяха с неестествена светлина. Мъртъв ли беше или просто заспал? Отново се чу слаб, зловещ звук, сякаш някой дърпа завеса. Конан отстъпи назад, повличайки и вкопчилата се в него Натала. Точно на време сложи ръка на устата ѝ, за да предотврати едно изпищяване.

От мястото, на което стояха сега, те не можеха да виждат подиума, но виждаха сянката му на стената зад него. Там се появи и друга сянка — огромно, безформено, черно петно. Конан усети, че косата му настръхва. Никога не беше виждал човек или животно, което да хвърля такава сянка. Обзе го любопитство, но инстинктът му го накара да остане неподвижен на мястото си. Чуваше бързото и тежко дишане на Натала, която гледаше с ококорени очи. Никакъв друг шум не нарушаваше напрегнатата тишина. Голямата сянка погълна сянката от подиума. Един безкраен момент на стената се виждаше само нейното черно петно. После то бавно се оттегли и отново на стената остана само тъмната сянка на подиума. Спящият беше изчезнал.

В гърлото на Натала се надигна истерично гъргорене и Конан предупредително я разтърси. Усещаше как кръвта във вените му

замръзва. От човешки врагове не се страхуваше. Всичко разбираемо, колкото и страховито да е, не причиняваше никакви вълнения в широките му гърди. Но това, на което стана свидетел, не разбираше.

След известно време обаче любопитството му надделя над смущението и той отново влезе в неосветената стая, готов за всякакви изненади. Конан погледна в съседната стая и видя, че е празна. Подиумът си стоеше така, както го беше виждал първия път, само дето на него не лежеше никакъв човек, украсен със скъпоценни камъни. На копринената постелка, като голям тъмночервен скъпоценен камък блестеше капка кръв. Натала я видя и изпищя ужасена, за което Конан не я наказва. Той отново усети ледената ръка на страха. На този подиум беше лежал мъж. Нещо беше пропъзляло в стаята и го беше отнесло. Конан нямаше представа какво може да е било, но над тези слабо осветени стаи тегнеше атмосфера на свръхестествен ужас.

Беше готов да си тръгнат. Хвана за ръка Натала, обърна се, но после се разколеба. Някъде из стаите, през които бяха минали се чу шум от стъпки. Беше шум от човешки крак — бос или обут в нещо меко. С предпазливостта на вълк, Конан бързо се обърна. Смяташе, че може да излезе във външния двор, без да мине през стаята, от която изглежда беше дошъл звукът.

Още не бяха пресекли първата стая по пътя си назад, когато неочаквано шумоленето на копринената завеса ги накара да се обърнат. Пред закрыта със завеса ниша стоеше мъж и съсредоточено ги наблюдаваше.

Беше точно като другите двама — висок, добре сложен, облечен във виолетови дрехи и колан украсен със скъпоценни камъни. Кехлибарените му очи не изразяваха нито изненада, нито враждебност. Бяха замечтани като на лотофаг. Не измъкна късата си сабя, която висеше закачена на колана му. След първоначалното напрежение, той заговори с разсеян, незаинтересован тон, на език, който слушателите му не разбираха.

Конан отговори на стигийски и непознатият се обърна към тях на същия език:

— Кои сте вие?

— Аз съм Конан, кимериец — отговори варваринът. — А това е Натала, бритуниянка. Що за град е този?

Мъжът не отговори веднага. Неговият замечтан, чувствен поглед се спря върху Натала и той отговори привлечено:

— От всичките ми чудесни видения това е най-прекрасното! О, момиче със златни къдрици от далечната страна на приказките, наистина ли дойде? От Андара или Тотра, или Кут, от звездния пояс пристигна?

— Що за лудост е това? — изръмжа грубо кимериецът, не харесал нито думите, нито маниера на мъжа.

Другият не му обърна внимание.

— Сънувал съм и по-прекрасни красавици — промърмори той. — Гъвкави жени с коси тъмни като нощта и очи като неразгадаема тайна. Но твоята кожа е бяла като мляко, очите ти ясни като зора, изкусителни като мед, излъчват свежест и нежност. Ела в леглото ми, малко момиче от прекрасните ми сънища!

Той пристъпи напред и отиде до нея, но Конан отмести протегнатата му ръка със сила, която трябва да я е счупила. Мъжът залитна назад, хвана се за пострадалата ръка, а очите му се замъглиха.

— Каква е тази съпротива? — промърмори той. — Варварино, заповядвам ти... махай се! Изчезвай! Изпарявай се! Изфирявай!

— Ако продължаваш, ще изчезне главата ти от раменете! — озъби се разгневен кимериецът и в ръката му проблесна сабя. — Така ли посрещате тук гости? Велики Кром, ще потопя тези завеси в кръв!

Замечтаността от очите на другия се изгуби, заменена от учудване.

— Тор! — възкликна той. — Ти си истински! Откъде дойде? Кой си ти? Какво търсиш в Кситал?

— Ние дойдохме от пустинята — изръмжа Конан. — Влязохме в града на смрачаване, примрели от глад. Намерихме наредена трапеза за някого и ядохме. Нямам пари да платя за храната. В моята страна не отказват да нахранят гладния, но вие, цивилизованите хора трябва да имате свой начин на отплата... ако ти си като онези, които срещнах. Не сме сторили нищо лошо и тъкмо си тръгнахме. Велики Кром, това място, където мъртви стават и се нахвърлят с нож в ръка и спящи изчезват в търбуха на сенки не ми харесва!

— Какво каза? Сенки? В търбуха на сенки?

— Е — отвърна предпазливо кимериецът — сенки или не — не мога да кажа, но нещо, което поглъща спящ човек от подиума и на

мястото му остава само кърваво петно.

— Вие сте видели...? Вие сте видели...? — Мъжът трепереше като лист. Гласът му секна на високия тон.

— Видяхме само един мъж, който спеше на подиума и една сянка, която го погълна — отговори Конан.

Думите му имаха ужасяващ ефект. Мъжът изпищя, обърна се и побягна от стаята. В безумния си бяг той се удари във вратата, политна, оправи се и побягна през съседните стаи, продължавайки да пищя с всички сили. Изумен Конан гледаше подир него, а момичето трепереше и стискаше ръката на великана. Бягащата фигура вече не се виждаше, но ужасните писъци, заглъхващи в далечината и ехото от сводестите покриви продължаваха да се чуват. Изведнъж се чу вик, посилен от другите, извиси се и млъкна, последван от пълна тишина.

— Всемогъщи Кром!

С разтреперана ръка Конан избърса потта от челото си.

— Това трябва да е град на луди! Да се махаме от тук, преди да срещнем и други луди!

— Всичко е кошмарно! — изхленчи Натала. — Ние сме мъртви и прокълнати! Умряхме в пустинята и сега сме в ада! Ние сме безплътни духове... Ау! — Скимтенето ѝ беше предизвикано от шумната плесница, залепена ѝ от Конан.

— Не си никакъв дух, щом крещиш така от една плесница — отсече той с мрачен хумор, който често се проявяваше в неподходящи моменти. — Живи сме, макар че ако продължим да се разтакаваме в тази огромна постройка, обитавана от духове, може и да не останем живи. Тръгвай!

Бяха преминали само през една стая, когато внезапно спряха. Някой или нещо се приближаваше. Обърнаха се към вратата, откъдето идваха звуците, без да знаят какво очакват. Ноздрите на Конан се разшириха, очите му се присвиха. Той долови слабия аромат на парфюма, който беше усетил по-рано през тази нощ. На вратата се очертаха контурите на човек. Конан тихо изруга. Червената уста на Натала зееше широко отворена.

Една жена ги гледаше учудено. Беше висока, гъвкава, с тяло като на богиня. Единственото ѝ облекло се състоеше от тесен колан, украсен със скъпоценни камъни. Лъскавата ѝ, черна като нощ коса подчертаваше белотата на тялото с цвят на слонова кост. Тъмните ѝ

очи, засенчени от дълги, тъмни мигли бяха дълбоки и изпълнени със загадъчност. Дъхът на Конан спря от тази красота Натала гледаше с широко отворени очи. Кимериецът никога не беше виждал такава жена. Чертите на лицето ѝ бяха стигийски, но тя не беше с тъмна кожа като стигийските жени, които познаваше. Крайниците ѝ бяха като алабастрови. Но когато заговори с дълбокия си, богат, музикален глас, езикът беше стигийски.

— Кой сте вие? Какво търсите в Кситал? Коя е тази девойка?

— Коя си ти? — безцеремонно я контрира Конан, нямащ търпение да отговаря на въпроси.

— Аз съм Талис стигийката — отговори тя. — Луди ли сте, та сте дошли тук?

— Бях започнал да си мисля, че трябва да сме полудели — изръмжа той. — Всемогъщи Кром, ако съм с всички си, мястото ми наистина не е тук, защото тук всички са манияци. Довлякохме се тук от пустинята, умиращи от жажда и глад и налетяхме на един умрял, който се опита да забие нож в гърба ми. Влязохме в един палат — богат и пищен, но очевидно празен. Намерихме трапеза, на която никой не се хранеше. После видяхме сянка, която погълна един спящ човек... — Той погледна внимателно и видя, как цветът на лицето ѝ леко се промени. — Е?

— Какво „е“? — попита тя, очевидно възвърнала самообладанието си.

— Очаквах да хукнеш през стаите и да виеш като луда — отговори той. — Мъжът, за когото ти казах, че бе погълнат от сянката го стори.

Тя вдигна тесните си рамене с цвят на слонова кост.

— Значи това са били писъците, които чух. Е, съдбата на всеки човек е определена и е глупаво да пищи като плъх в капан. Когато Тор ме пожелае, той ще дойде да ме вземе.

— Кой е този Тор? — попита Конан недоумяващ.

Жената го изгледа продължително и оценяващо, от което лицето на Натала промени цвета си и тя захапа малката си червена устна.

— Седни на онзи диван и ще ти обясня — отвърна тя. — Но най-напред ми кажи как се казвате.

— Аз съм Конан, кимериец, а това е Натала, дъщеря на Бритуния — отговори той. — Ние сме бегълци от една армия, разбита край

границите на Куш. Нямам никакво желание да остана тук, където черни сенки могат да забият кама в гърба ми.

С жив, звучен смях тя седна и протегна гъвкавите си крайници със заучена страст.

— Не се безпокойте — посъветва ги тя. — Ако Тор желае, той ще ви прибере, където и да се намирате. Човекът, за когото спомена, който пицеше и бягаше... не чухте ли, че той извика силно, преди да замълчи? В своето безумие той се спусна с всички сили към онова, от което искаше да се избави. Никой човек не може да избяга от съдбата си.

Конан изсумтя неангажиращо, но седна на края на дивана, сложи сабята върху коленете си и заоглежда подозрително стаята. Натала се сгуши до него, сви крака под тялото си и се притисна ревниво. Тя гледаше странната жена с подозрение и негодувание. Чувстваше се малка и прашна, и незначителна пред тази обаятелна красавица. Тя не можеше да сбърка погледа в тъмните очи, който изпиваше всеки детайл от бронзовата физика на великана.

— Какво е това място и какви са тези хора? — попита Конан.

— Това е древен град. Нарича се Кситал. Построен е на един оазис, който основателите на Кситал са намерили при своето странстване. Дошли са от Изток толкова отдавна, че дори техните потомци не помнят.

— Сигурно не са много. Тези помещения изглеждат празни.

— Вярно е. И все пак са повече, отколкото си мислите. Градът в действителност представлява един голям дворец, в който всяка постройка е тясно свързана с другите. Можеш да ходиш из тези стаи с часове и да не видиш никого. Друг път ще срещнеш стотици обитатели.

— Как така? — попита разтревожен Конан. Всичко това намирисва много на магия, което никак не ми харесва.

— През по-голяма част от времето тези хора спят. Времето, прекарано в сън за тях е толкова важно и реално, колкото и времето, прекарано в будно състояние. Чували ли сте за черния лотос? Той расте в някои ями из града. През вековете обитателите на този град са го култивирали. Вместо смърт, неговите сокове започнали да ги даряват със сънища — прекрасни и фантастични. В тези сънища обитателите на града прекарват по-голяма част от времето си. Животът им в будно

състояние е безцелен, без планове. Те спят и сънуват, събуждат се, пият, любят, ядат и отново заспиват. Рядко завършват нещо започнато — оставят го наполовина и отново потъват в сън под влияние на черния лотос. Онази трапеза, която сте намерили... несъмнено някой се е събудил, почувствал е глад, приготвил си е храна, после е забравил за нея и отново се е отдал на сън.

— Откъде намират храна? — прекъсна я Конан. — Не видях нито ниви, нито лозя извън града. Да не би да имат градини и кошари с говеда зад стените на града?

Тя поклати глава.

— Произвеждат храната си от основните елементи. Когато не са упоени от лотосовия цвят, те са големи учени. Техните предци са били интелектуални гиганти. Построили този чуден град в пустинята и макар че расата е станала роб на необичайните си страсти, част от техните знания още са запазени. Не ви ли направиха впечатление тези светлини? Получават се от скъпоценни камъни, наситени с радий. Потъркват се с пръст и почват да светят, после се потъркват в обратна посока и изгасват. Това е само един незначителен пример на тяхната наука. Забравили са много от древните знания. Те не се интересуват от живота в будно състояние, предпочитат да прекарват времето си в сън, подобен на смърт.

— Но тогава умрелият при портата... — започна Конан.

— Несъмнено е спал дълбоко. Заспалият под въздействието на лотоса са като умрели. Жизнените им функции видимо спират. Невъзможно е да се открие и най-малък признак на живот. Духът напуска тялото и странства в други, екзотични светове. Мъжът при портата е добър пример за безотговорността на тези хора към собствения им живот. Той е страж на портата, защото традицията изисква там винаги да има охрана, макар че през пустинята никога никакви врагове не са идвали. В други части на града ще намерите други стражи, обикновено също така дълбоко заспали, както мъжът при портата.

Конан се замисли върху чутото.

— Къде са сега обитателите на града?

— Пръснати из целия град. Изтегнати на кушетки, на копринени дивани, в ниши с възглавници, на покрити с кожи подиуми. Всичките загърнати с блестящия воал на сънищата.

Конан почувства как кожата на яките му рамене потрепва. Не беше никак успокояващо да мисли за стотици хора, лежащи изстинали и неподвижни из украсените с гоблени стаи, с обърнати нагоре, изцъклени и невиждащи очи. Той си спомни нещо друго.

— Ами какво е онова нещо, което се прокрадна през стаите и отнесе мъжа от подиума?

Силна тръпка премина през крайниците с цвят на слонова кост.

— Това е бил Тор, Древният, богът на Кситал, който живее в хлътналия купол в центъра на града. Той винаги е живял в Кситал. Никой не знае дали е дошъл тук с древните основатели на града или са го заварили тук. Но хората на Кситал го боготворят. По-голяма част от времето той спи под града, но понякога, през неравномерни интервали от време огладнява и тогава се промъква през тайните коридори и слабо осветени стаи, търсейки жертва. Тук никой не е в безопасност.

Натала простена от ужас и се хвана за силната шия на Конан, сякаш се страхуваше да не бъде отделена от своя защитник.

— Всемогъщи Кром! — възкликна Конан слисан. — Искаш да кажеш, че хората лежат спокойно и спят, докато този демон се промъква между тях?

— Тор огладнява много рядко — повтори тя. — Но един бог трябва да има своите жертви. Когато бях дете, в Стигия хората живееха под заплахата да бъдат принесени в жертва. Никой не знаеше кога ще бъде хванат от свещеника и завлечен пред олтара. Какво значение има дали свещеници принасят жертвата на боговете или боговете сами си я взимат?

— Сред моя народ няма такава традиция — изръмжа Конан, — нито сред народа на Натала. Хайборейците не принасят човешки жертви на своя бог Митра, а колкото до моя народ... всемогъщи Кром, бих желал някой свещеник да се опита да завлече кимериец пред олтара! Кръв ще се лее, но кимериецът няма да се даде.

— Ти си варварин и не можеш да разбереш — засмя се Талис, но в очите ѝ светеше пламъче. — Тор е много древен и много ужасен.

— Тези хора или са глупаци, или герои — заключи Конан, — за да лежат и да сънуват идиотските си сънища, знаейки, че могат да се събудят в търбуха на Тор.

Тя се засмя.

— Те не знаят нищо друго. От незапомнени времена Тор е вземал своите жертви измежду тях. Той е един от факторите, който е намалил техния брой от хиляди на стотици. Още няколко поколения и те напълно ще изчезнат и тогава Тор или трябва да тръгне по света за нови жертви, или да се прибере в подземния свят, откъдето е дошъл много отдавна. Тези хора разбират съдбата си на обречени, но са или фаталисти, или неспособни да се съпротивляват, както и да избягат. Никой от сегашното поколение не е излизал отвъд тези стени. На един ден път на юг има оазис, виждала съм го на старите карти на техните предци, начертани на пергаменти... но от три поколения никой човек от Кситал не го е посещавал, камо ли пък да направи опит да изследва тучните пасища, които според картата лежат на един ден път отвъд оазиса. Това са хора от бързо изчезваща раса, отдадена на предизвикани от лотоса сънища, стимулиращи себе си в будно състояние със златно вино, което оздравява рани, продължава живота и ободрява преситените развратници. И въпреки това те се държат за живота и се страхуват от божество, на което се кланят. Вие сте видели, как един мъж е полудял, когато е разбрал, че Тор броди из стаите. Виждала съм всички да пицят, да си скубят косите и да изскачат като луди от портите, криейки се отвъд стените и да теглят жребий кого да хвърлят през сводестите врати, за да задоволят сладта и глада на Тор. Ако сега не бяха заспали, новината за неговото излизане щеше отново да накара всички да пицят и да търчат към външните порти.

— О, Конан! — изпъшка истерично Натала. — Да бягаме!

— Всичко с времето си — промърмори Конан, без да може да откъсне очи от изваяните крайници на Талис. — Какво правиш тук ти, стигийска жено?

— Дойдох като младо момиче — отговори тя, облягайки се леко на кадифения диван и сплитайки дългите си пръсти зад тъмната си глава. — Аз съм дъщеря на един крал, не съм жена от простолюдието, както сам можеш да разбереш от кожата ми, която е така бяла, както на твоята малка блондинка. Отвлече ме един въстанал принц, който, с армия от кушитски стрелци, отиде в пустинята, търсейки земя, която да завладее. Той и всичките му бойци загинаха в пустинята, но един оцелял ме качи на камила и вървя заедно с мен докато не падна и не умря по пътя. Животното продължи напред, а аз, изпаднала в делириум от жажда и глад, се събудих в този град. Казаха ми, че рано призори са

ме видели от стените да лежа безчувствена до една умряла камила. Взели ме и ме съживили с чудното си златно вино. Само гледката на една жена може да ги накара да отидат толкова далеч зад стените на града.

— Те естествено се интересуваха най-много от едно, особено като мъже. Заеха се да ме учат на техния език. Много са схватливи и със силно развит интелект. Много преди аз да науча техния език, те научиха моя. Аз бях и продължавам да бъда единственото нещо, за което един мъж ще пожертва за известно време лотосовите си сънища.

Тя се засмя злобно, святкайки с дръзките си очи към Конан.

— Разбира се, жените им са ревниви — продължи тя спокойно. — По свой начин те са доста красиви с жълтите си кожи, но подобно на мъжете, са отдадени на лотосови сънища, затова последните ме харесват не само заради моята красота, но и защото съм истинска. Аз не съм сън! Макар че съм изпитала сънищата на лотоса. Аз съм нормална жена, със земни емоции и желания. С такава тези жълтокожи жени не могат да се сравняват.

— Ето защо за теб е по-добре със собствената си сабя да прережеш гърлото на това момиче преди мъжете на Кситал да се събудят и да я хванат. Те ще я подложат на изпитания, каквито не можеш да си представиш! Тя е прекалено нежна, за да може да издържи това, през което аз съм преминала. Аз съм дъщеря на Луксър и преди да бях изкарала петнадесет лета, преминах през храмовете на мрачната богиня Деркетто и бях въведена в тайнството. Не че първите ми години в Кситал бяха години на други удоволствия! Народът на Кситал е забравил повечето от онова, за което жриците на Деркетто някога са мечтали. Те живеят само за чувствени удоволствия. Сънуват или будни, техните животи са изпълнени с екзотичен екстаз, чужд на обикновените хора.

— Проклети изроди! — изруга Конан.

— Всичко зависи от гледната точка — усмихна се лениво Талис.

— Така да е — каза Конан. — Да не губим повече време. Виждам, че това място не е за обикновени смъртни като нас. Ще се махнем, преди да са се събудили твоите идиоти или да е дошъл Тор да ни изяде. Мисля, че пустинята иде бъде по-милостива от него.

Натала, чиято кръв замръзна във вените при думите на Талис, горещо подкрепи идеята. Тя говореше слабо стигийски, но го

разбираше достатъчно добре. Конан стана и я притегли към себе си.

— Ако ни покажеш как да излезем от града — обърна се той към Талис, — ще се махнем. — Погледът му обаче не можеше да се откъсне от стройните крака на стигийката и гърдите с цвят на слонова кост.

Талис не пропусна погледа му и се усмихна загадъчно, изправяйки се с безгрижието на голяма ленива котка.

— Следвайте ме — каза им тя и ги поведе. Усещайки очите на Конан върху гъвкавата си фигура тя държеше главата и тялото си изправени по особен начин. Талис не тръгна по пътя, по който бяха дошли. Преди Конан да се усъмни, тя спря в широка стая с резбована украса от слонова кост и посочи малък фонтан, който бликаше в центъра на пода.

— Не искаш ли да измиеш лицето си, дете? — попита тя Натала. — Цялото е в прах, а и косата ти е прашна.

В леко подигравателния тон на стигийката Натала като че улови злоба. Изчерви се възмутена, но се подчини, чудейки се колко ли поразии са направили пустинният вятър и слънцето на нейната външност — това, на което жените от нейната раса държаха особено много. Тя коленичи пред фонтана, отметна назад, глава, смъкна туниката до кръста си и започна да мие не само лицето си, но и белите си ръце и рамене.

— Велики Кром! — промърмори Конан — дори самият дяволът да е по петите ѝ, жената пак ще мисли за красотата си. Побързай, момиче. Преди този град да се скрие от очите ни, отново ще си цялата в прах. Талис, ще ти бъда благодарен, ако ни дадеш малко храна и нещо за пиене.

В отговор Талис се наведе към него и обви с бялата си ръка бронзовите му рамене. Стройният ѝ гол хълбок се притисна в бедрото му, миризмата от пухкавата ѝ коса погали ноздрите му.

— Защо ти трябва да отиваш в пустинята? — прошепна му тя. Остани тук! Аз ще те запозная с начина на живот в Кситал. Ще те пазя. Ще те любя. Ти си истински мъж. До гуша са ми дошли тези идиоти, които въздишат и сънуват, събуждат се и отново заспиват. Копнея за силна, истинска страст, за истински мъж. Огънят на твоите очи кара сърцето ми да подскача в гърдите, допира на железните ти мускули ме подлудява. — Остани тук! Ще те направя крал на Кситал! Ще ти

покажа всички древни тайни и непознати удоволствия! Аз... — беше се повдигнала на пръсти и обгърнала с две ръце врата му. Тялото ѝ потръпваше притиснато в неговото.

През рамото с цвят на слонова кост тя видя Натала, отмятаща назад разрошената си коса, как внезапно спря шокирана, хубавите ѝ очи широко отворени, червените ѝ устни свити под формата на буквата „О“. Конан изсумтя смутено, освободи се от обгръщащите го ръце и със силното си рамо я отмести настрана. Загадъчно усмихнат, хвърли един бърз поглед към бритуниянското момиче и я видя тайнствено замислена да кима чудесната си глава.

Очите ѝ мятаха мълнии, нацупила устни, Натала стана и вдигна туниката си. Конан тихо изруга. По природа не беше моногамен повече от всеки друг късметлия наемен войник, но притежаваше вродено чувство на благоприличие, което беше най-добрата защита за Натала.

Талис не продължи с увещанията си. Тя им махна със стройната си ръка да я следват, обърна се и мина през стаята. Там, близо до украсената с гоблен стена, стигийката неочаквано се спря. Конан я наблюдаваше и се чудеше, дали не е чула звуците от някое безименно чудовище, което се прокрадва през стаите в среднощната тишина. При тази мисъл по кожата му като че полазиха мравки.

— Какво чуваш? — попита той.

— Наблюдавай онази врата — отговори тя и посочи.

Той се обърна със сабя в ръка. Погледът му срещна само празния сводест вход. После зад него прозвуча тих шум от боричкане, полузаглушено тежко дишане. Конан се обърна. Талис и Натала бяха изчезнали. Гобленът бавно се връщаше на мястото си, сякаш е бил повдигнат от стената. Докато гледаше объркан, зад стената с гоблена се чу приглушен писък и гласът на бритуниянската девойка.

2.

Когато Конан се обърна към вратата в отговор на молбата на Талис, Натала стоеше зад него. Щом кимериецът обърна гръб, Талис с почти невероятната бързина на пантера притисна ръка върху устата на Натала, заглушавайки вика ѝ. Едновременно с другата си ръка стигийката прихвана тънкия кръст на момичето и я дръпна към стената, която изглежда се отмести навътре под натиска на рамото ѝ. През пролуката, която се отвори в гоблена, Талис бутна вътре своята пленница, точно когато Конан отново се обърна към тях.

Тайната врата се затвори и вътре стана абсолютно тъмно.

Талис се спря за момент, очевидно за да намести във вратата един болт. Когато свали ръката си от устата на Натала, бритуниянското момиче започна да пищи с всички сили. Талис се засмя подигравателно.

— Пищи колкото си щеш, малка глупачке. Това само ще ти съкрати живота.

Като чу това, Натала млъкна и се сви разтреперана.

— Защо го стори? — попита тя. — Какво си намислила да правиш?

— Ще те сваля малко по-нататък в този коридор — отвърна Талис — и ще те оставя на едного, който рано или късно ще дойде да те вземе.

— Ооо! — гласът секна в хълцане от ужас. — Защо искаш да ми сториш зло? Какво лошо съм ти направила?

— Искам твоя воин. Ти пречиш на пътя ми. Той ме желае... разбирам го по очите му. Ако не беше ти, той щеше да остане тук и да бъде мой крал. Когато ти изчезнеш, той ще ме последва.

— Той ще ти пререже гърлото — отговори Натала убедено, познавайки Конан по-добре отколкото го познаваше Талис.

— Ще видим — отговори стигийката хладно, уверена в силата си над мъжете. — Във всеки случай ти няма да знаеш дали този варварин

ми е прерязал гърлото или ме целува, защото по това време ще бъдеш булка на онзи, който живее в тъмнина. Ела!

Почти загубила разсъдък от ужас Натала се бореше като див звяр, но това не ѝ помогна. Със сила, каквато тя не вярваше, че може да притежава една жена, Талис я вдигна и я понесе по черния коридор, сякаш беше дете. Натала не запищя отново, спомняйки си зловещите думи на стигийката. Единствените звуци бяха бързото ѝ дишане и тихият подигравателен похотлив присмех на Талис. Размахващите се ръце на бритуниянката хванаха нещо в тъмнината — украсена със скъпоценни камъни дръжка на кама, затъкната в колана на Талис. Натала замахна и удари слепешката с цялата си моминска сила.

От устата на Талис се чу ужасен писък. Тя залитна и Натала се измъкна от нейната отслабена хватка. Ожули нежните си крайници в каменния под, стана и побягна към най-близката стена. Задъхана и разтреперана тя се притисна до камъните. Не можеше да види Талис, но я чуваше. Беше съвсем сигурно, че стигийката не е мъртва. Тя проклинаше ожесточено, яростта ѝ беше толкова силна и ужасна, че Натала почувства, как костите ѝ се размекват и кръвта ѝ застива.

— Къде си малка вещице? — крещеше Талис. — Само да те докопам и ще... — Когато Талис започна да описва телесните наранявания, които смята да причини на своята съперница, Натала усети, че ѝ прилява. Езикът на стигийката беше толкова невъздържан, че би накарал да се засрами и най-безсрамната проститутка на Аквилония.

Натала я чу да опипва в тъмното и тогава блесна светлина. Очевидно в своя гняв Талис беше забравила за страха, който изпитва в този черен коридор. Светлината дойде от светещите скъпоценни камъни, с каквито бяха украсени стените на постройките в Кситал. Талис ги беше потрила и сега тя беше окъпана в червеникава светлина — като онази, която излъчваха светещите камъни и в другите стаи. Едната ѝ ръка беше притисната до тялото, между пръстите ѝ капеше кръв. Но тя не изглеждаше нито отпаднала, нито сериозно наранена, само очите ѝ светеха злобно. На свръхестествената светлина Натала видя красивото, изкривено от адска злоба лице на стигийката и загуби и малкото останал ѝ кураж. Талис тръгна напред с походката на пантера, отърсвайки нетърпеливо капките кръв от пръстите на ръката си. Натала видя, че острието се беше хлъзнало и беше причинило

съвсем леко, повърхностно нараняване, само колкото да възбуди необуздания гняв на стигийката.

— Дай ми тази кама, глупачке! — изръмжа тя, пристъпвайки към изплашеното момиче.

Натала знаеше, че трябва да бяга, докато има такава възможност, но не можеше да събере кураж. Лишена от качествата на боец, тъмнината, насилието и ужасът на нейното приключение я бяха направили умствено и физически слаба. Талис измъкна камата от безволевите ѝ пръсти и презрително я хвърли.

— Малка развратница! — изсъска тя през стиснатите си зъби, удряйки злобно момичето. — Преди да те замъкна надолу в коридора и да те хвърля в лапите на Тор, самата аз ще взема малко от твоята кръв! Ти се осмели да вдигнеш срещу мен нож... ще платиш за тази си дързост!

Хвана я за косата и я повлече надолу по коридора към края на осветения кръг. На височина един човешки бой на стената се виждаше метална халка. От нея висеше копринено въже. Като в кошмар Натала почувства как туниката ѝ беше смъкната, китките ѝ завързани за халката и тя, едва допирайки пода с крака, увисна гола като в деня на раждането си. Натала изви глава и видя Талис да сваля от стената камшик с украсена със скъпоценни камъни дръжка. Беше от седем пресукани копринени въжета, по-твърди и въпреки това по-гъвкави от кожени ремъци.

Със съскане на удовлетворение от замисленото отмъщение Талис замахна. Вървите се обвиха около слабините на Натала и тя изпищя. Девойката се гърчеше, виеше и дърпаше китките си, завързани с въжета за халката. Тя забрави, че писъците ѝ могат да приканят дебнешката заплаха, както очевидно беше забравила и Талис. Всеки удар се съпровождаше с викове от болка. Боят с камшик, с който я бяха измъчвали на шемитските пазари за роби, бледнееше пред този бой. Никога не бе подозирала, колко силно може да боли от здраво сплетените копринени върви. Тяхното докосване беше по-болезнено от това на брезови клонки или кожени ремъци. Те свистяха злобно във въздуха.

Натала изви обляното си в сълзи лице, за да моли за милост и виковете ѝ внезапно спряха. Болката отстъпи пред парализиращия ужас, който я обзе и се изписа в очите ѝ.

Поразена от нейния израз Талис спря във въздуха ръката си и се извъртя бързо като котка. Беше твърде късно! От устните ѝ прозвуча ужасен вик и тя се олюля назад с вдигнати ръце. Натала я видя за момент — една бяла, ужасена фигура и голяма, черна безформена маса, извисила се над нея. После бялата фигура беше повалена на пода и сянката се оттегли с нея, а в кръга от слаба светлина Натала остана да виси сама, почти припаднала от ужас.

Откъм черната сянка дойдоха звуци — неразбираеми и смразяващи кръвта. Тя чу Талис безумно да се моли, но никакъв глас не ѝ отговори. Не се чуваше никакъв звук, освен тежкото дишане на стигийката. Неочаквано той премина в агонизиращи писъци, след което се превърна в истеричен смях, примесен с ридания. Тези звуци преминаха в конвулсивно задъхване, което не след дълго спря и в коридора се възцари още по-ужасна тишина.

Натала почувства, че ѝ се повдига от ужас. Обърна се и погледна страхливо към черната форма, която представляваше Талис. Нищо не видя, но почувства някаква невидима заплаха, по-ужасна, отколкото можеше да си представи. Натала се бореше срещу нарастващия пристъп на истерия. Ожулените ѝ китки, болящото я тяло бяха забравени пред лицето на тази заплаха. Смътно почувства, че тя застрашава само нейното тяло, но и нейната душа.

Натала насочи поглед към тъмнината, отвъд границата на мъждивата светлина, напрегната от онова, което може да види. От устните ѝ се изтръгна възклицание на ужас. Тъмнината приемаше материална форма. От пустотата израстваше нещо огромно и масивно. Тя видя на светлината да се появява гигантска уродлива глава или поне реши, че е глава. Но това не беше част от тялото на някакво разумно или нормално същество. Натала видя голямо, прилично на жабешко лице, чиито черти бяха замъглени и непостоянни, като на призрак в кошмар. Големи светли петна, които можеха да са очи, мигаха към нея и тя поклати отрицателно глава в отговор на безграничната похот, отразяваща се в тях. Натала не можеше да каже нищо за тялото на съществото. Очертанията му трептяха и се променяха дори докато го гледаше. Въпреки това материята, от която беше направено това същество, изглеждаше достатъчно твърда. В него нямаше нищо мъгливо или призрачно.

Когато съществото тръгна към нея, тя не можеше да каже дали то крачи, извива се, тече или пълзи. Начинът му на придвижване ѝ беше абсолютно неразбираем. То излезе от сянката, но тя все още не беше сигурна за неговата природа. Светлината от скъпоценните камъни не го осветяваше, така както би осветявала едно обикновено същество. Дори когато спря толкова близо до нея, че почти можеше да докосне свитото ѝ от страх тяло, подробностите по него бяха все още неясни и замъглени. Ясно очертано беше само жабешкото му лице. Съществото беше като мъгла, като черно петно от сянка, която нормалната светлина нито може да разсее, нито да освети.

Натала реши, че е полудяла, защото не можеше да каже дали съществото гледа нагоре към нея или се извисява над нея. Тя не можеше да каже дали неясното, отвратително лице мига към нея или я гледа от огромна височина. Тъмен, приличен на пипало орган се плъзна около тялото ѝ и тя изпищя при допира до голата ѝ плът. Не беше нито топъл, нито студен, нито грапав, нито гладък. Не приличаше на нищо, което някога се беше допирало до нея. При близостта му тя изпита такъв страх и срам, какъвто никога не беше допускала, че е възможно да изпита. Сякаш върху тялото ѝ се изля цялата мръсотия и подла похот на живота. В този момент Натала разбра, че каквато и форма на живот да представлява това същество, то не е животно.

Натала започна да пищи неудържимо, а чудовището я задърпа, сякаш искаше да я откъсне от халката. После над главите им нещо се срути, от въздуха се спусна някакво тяло и падна на каменния под.

3.

Когато Конан се обърна и видя гобленът да се връща на мястото си и чу приглушения вик на Натала, той се хвърли към стената със страхотен рев. Отскачайки от удара, той смъкна гоблена, разкривайки под него гола на вид стена. Овладейн от ярост, Конан вдигна нагоре сабята си, сякаш се канеше да сече мрамора. Тогава неочакван звук го накара да се обърне.

Зад него стояха голям брой фигури и го гледаха — жълтокоси мъже във виолетови туники, с къси саби в ръце. Когато се обърна, те се спуснаха към него с войнствени крясъци. Конан не направи никакъв опит да ги успокои. Побеснял от изчезването на неговата любима, варваринът се приготви за бой.

Когато скочи и замахна с дългата си сабя, ръмжене, примесено с кръвожадно удовлетворение прозвуча в мощния му глас. Първият нападател падна и от разцепения череп потече мозък. Извъртайки се като котка, Конан посрещна една ръка, стискаща къса сабя. Тя излетя във въздуха, пръскайки поток от червени капки. Кимериецът не спря, нито се поколеба. Той изви като пантера тялото си, избегна атаките на двама жълтокожи сабълори и оръжието на единия, изгубило целта, се заби в гърдите на другия.

При тази злополука от жълтокожия боец се изтръгна вик на смайване, а Конан, докато отскачаше настрана от свистящата сабя, си позволи кратък, приличен на лай смях. После замахна към друг мъж на Кситал. Дълга тъмночервена струя бликна подир пеещото острие и мъжът рухна с разпран корем.

Войните на Кситал виеха като побеснели вълци. Несвикнали да се бият, те бяха смешно бавни и несръчни в сравнение с варварина, чийто мълниеносни движения бяха възможни само за стоманени мускули, командвани от съвършен мозък на боец. Те се препъваха и залитаха, удряха твърде бавно или много скоро и сабите им режеха само празен въздух. Конан не преставаше да се движи, нито за момент не оставаше на едно място. Скачаше напред, отстъпваше настрана,

въртеше се и се извиваше, представляваше непрекъснато движеща се цел за техните саби.

Но каквито и грешки да допускаха, на мъжете на Кситал не им липсваше смелост. Те се тълпяха около него, викаха и сечаха, а през сводестите врати идваха други, събудени от непривичната глъч.

Конан, от чието слепоочие течеше кръв, с един опустошителен замах на сабята си очисти свободно пространство около себе си и потърси път за измъкване. В този момент видя, че гобленът на една от стените е дръпнат настрана и под него се открива тясно стълбище. Там се беше изправил богато облечен мъж с неясни очи, който мигаше сякаш току-що бе станал от сън. В мига, в който го видя, Конан пристъпи към действие.

С лъвски скок той премина невредим през кръга от саби и се насочи към мраморното стълбище, а глутницата зави зад гърба му. Пред него се изправиха трима души и той ги порази с мълниеносни удари. В един критичен момент сабите им блеснаха като лятна светкавица. После групата се разпадна и Конан скочи на стълбището. Приближаващата се орда се спъна в трите гърчещи се тела. Един лежеше с лице надолу в противна бълвоч от кръв и мозък; друг се беше подпрял на ръце, а от прерязаните му шийни вени бликаше кръв, трети виеше като умиращо куче, стиснал тъмnochервения чукал, който миг преди това представляваше ръката му.

Когато Конан се спусна нагоре по мраморното стълбище, мъжът излезе от унеса и измъкна сабята си, която на светлината на скъпоценните камъни блесна враждебно. Хвърли се надолу към връхлитащия варварин, но когато острието запя към гърлото на Конан, той бързо се наведе. То се плъзна по кожата на гърба му. Конан се изправи и с цялата сила на мощните си рамене вдигна нагоре сабята си, сякаш държи в ръка касапски нож.

Ударът беше толкова силен, че сабята до дръжката си заби в корема на врага, а Конан не можа да спре. Блъсна се в тялото и отскочи към стената. Другият, разпран от слабините до гръдната кост, падна надолу по стълбището. Тялото повлече отвратителна каша от изсипващи се вътрешности и се търколи към мъжете, които тичаха нагоре по стълбището.

Почти изумен, Конан се подпря за миг на стената и погледна към тях. После изтръска предизвикателно кръвта от сабята си и се понесе

нагоре.

Влизайки в по-горната стая, той се спря само колкото да види, че е празна. От засилващия се, изпълнен с ужас и ярост рев Конан разбра, че убитият от него на стълбището мъж е някой благородник, може би дори самият крал на този необичаен град.

Конан побягна напосоки, без план. Той отчаяно искаше да намери и да помогне на Натала, която със сигурност имаше голяма нужда от помощ. Същевременно всички войни на Кситал бяха подир него и той можеше да разчита единствено на късмет си. Сред тъмнината и слабата светлина на горните стаи Конан бързо изгуби чувство за ориентация и не беше никак чудно, че накрая направи глупава грешка и попадна в стаята, в която влязоха и неговите врагове.

Като го видяха, те закрепяха злобно и се спуснаха към него. Конан изръмжа от погнуса и хукна назад по същия път, по който беше дошъл или поне си мислеше, че е същият. Много скоро, влизайки в една твърде богато украсена стая, той разбра грешката си. Всички стаи, през които беше минал след качването си по стълбището, бяха празни. В тази имаше един обитател, който го посрещна с писък.

Пред него, с широко отворени очи стоеше жълтокожа жена, чието единствено облекло бяха бижута със скъпоценни камъни. Докато я гледаше, тя протегна ръка и дръпна висящото от стената копринено въже. Цялата му ловкост и безпогрешна координация не можаха да го спасят от падането в черната яма, която се отвори под краката му.

Подобно на котка той се приземи на краката си и на едната си ръка. В другата инстинктивно стискаше дръжката на сабята. Конан отскочи на крака както отскача рис и до ушите му достигна познат вик. Той погледна изпод разрошената си буйна, дълга коса и видя да се белее голото тяло на Натала, гърчеща се в сладострастната хватка на някакво черно кошмарно същество.

Видът на ужасното същество беше достатъчен, за да накара кимериеца да замръзне от страх. Мисълта за близостта на това чудовище с неговото момиче предизвика червена вълна от убийствена ярост. Той замахна и удари чудовището.

То изпусна момичето и се обърна към нападателя. Сабята на кимериеца изсвистя през въздуха, премина през черната лепкава маса и издрънча на каменния под, обсипвайки го с водопад от сини искри. Конан падна на колене от силата на удара. Сабята не беше срещнала

съпротивлението, което беше очаквал. Докато се изправяше, съществото се хвърли върху него.

Стелеше се над него като черен облак. Сякаш плуваше наоколо, носеше се на вълни, готови да го обгърнат и да го погълнат. Сабята му удряше безумно, не преставаше да го сече, върхът ѝ го разцепваше и раздираше. Конан почувства, че го залива лигава течност — навярно беше неговата мръсна кръв. Въпреки това силата му не намаля.

Конан не можеше да каже дали сече неговите крайници или разцепва тялото му, което отново нараства. Силата на двубоя го подмяташе напред-назад и той изпитваше чувството, че се бие не с едно, а с цяла тълпа. Чудовището едновременно хапеше, дереше, блъскаше и удряше. Той почувства зъби и нокти да разкъсват месата му. Здрава като желязо плът омотаваше крайниците и тялото му, но най-лошо от всичко беше онова нещо, което като камшик с шипове го удряше по раменете, гърба и гърдите, разкъсваше кожата и пълнеше вените му с отрова, която гореше като течен огън.

Изтърколиха се отвъд светлинния кръг и кимериецът продължи да се бие в пълна тъмнина. Веднъж той като звяр заби зъбите си в провисналата плът на своя враг — отвратително извиваща се и гърчеща се като гума между железните му челюсти.

В урагана на битката те се преобръщаха и се търкаляха все по-навътре в тунела. Главата на Конан се въртеше от ударите на чудовището. Дъхът му излизаше със свистене между зъбите. Високо над себе си той видя голямото, прилично на жаба лице, осветено от зловеща, мъжделива червенина, която изглежда се излъчваше от него. С вик, който беше полупроклетие, полуагония той замахна към съществото с цялата останала му сила. Сабята се заби чак до дръжката, някъде под зловещото лице. Конвулсивно потреперване разтърси голямото туловище, обгърнало почти напълно кимериеца. С ритмично свиване и разпускане то падна назад и се затъркаля с безумна бързина надолу по коридора. Конан се спусна подир него контузен, смазан, непреодолим, увиснал като булдог, на дръжката на сабята си, която не можеше да изтегли, разкъсвайки и раздирайки потръпващата маса с камата в лявата си ръка.

Сега цялото същество светеше с необичайна фосфоресцираща светлина, която падаше в очите на Конан и го заслепяваше. Изведнъж теглещата го, издуваща се маса, полетя под него, а сабята се освободи

и остана в стиснатата му десница. Ръката му висеше в пространството, а светецото тяло на чудовището се понесе като метеор далеч под него. Конан смутено разбра, че лежи на края на огромен кръгъл кладенец, чийто ръб беше хлъзгав камък. Лежеше там и наблюдаваше светлината, която се рееше и все повече намаляваше, докато изчезна в тъмната блестяща повърхност. За миг чезнещата дяволска светлина се виждаше в тъмните дълбини. После се изгуби напълно, а Конан лежеше и гледаше в мрака на тази безмълвна първична бездна.

4.

При всяко безрезултатно налягане копринените въжета се врязваха в китките ѝ. Натала се мъчеше да види в тъмнината отвъд светлия кръг. Езикът ѝ беше залепнал за небцето. Тя беше видяла Конан да изчезва в тъмнината, вкопчен в борба на живот и смърт с неизвестния демон. Единственият шум, който доловиха напрегнатите ѝ уши, беше тежкото дишане на варварина и тъпите звуци от жестоките удари. Те престанаха и Натала се олюля на въжетата замаяна, почти в несвяст.

Нечии стъпки я извадиха от състоянието на апатия и ужас и тя видя в тъмнината да се появява Конан. Щом го съгледа, гласът ѝ се върна и тя изпищя, а ехото повтори писъка надолу по сводестия тунел. Видът на кимериеца беше ужасен. При всяка стъпка от него капеше кръв. Лицето му беше изподрано, сякаш беше бит със сопа. Устните му бяха размазани, по лицето му се стичаше кръв от рана на черепа. Бедрата, прасците и ръцете му имаха дълбоки рани и бяха ожулени от каменния под. Но най-много бяха пострадали мускулите на раменете, гърба и горната част на гърдите. Плътта беше охлузена, подута, разкъсана, кожата висеше отпрана, сякаш беше бит с камшик.

— О, Конан — простена тя. — Какво е станало с теб?

Не му беше останал дъх за приказки, но когато се приближи до нея размазаните му устни се извиха в подобие на усмивка. Косматите му гърди, лъснали от пот и кръв, тежко се надигаха. Бавно и мъчително той се пресегна и преряза въжетата, после се отдръпна назад и се подпря на стената, разкрачил широко разтрепераните си крака. Натала изпълзя от мястото, на което беше паднала и ридаейки истерично се притисна към него в безумна прегръдка.

— Конан, Конан, ранен си до смърт! О, какво ще правим?

— Е — промълви той задъхан, — човек не може да се бие със самия дявол от ада и да запази кожата си цяла!

— Къде е той? — прошепна тя. — Уби ли го?

— Не знам. Падна в една яма. Беше целият в кръв, но не мога да кажа дали е възможно да бъде убит със сабя.

— О, бедния ти гръб! — проплака тя, кършейки ръце.

— Удряше ме с пипало — отвърна той, намръщи се и изруга. — Режеше като жица и гореше като огън. Но проклетото му стискане изкара всичкия ми въздух. Стиска по-лошо от питон. Няма да сбъркам, ако кажа, че половината ми вътрешности са на каша.

— Какво ще правим — изхленчи Натала.

Той погледна нагоре. Бяха затворени като в капан. Не се чуваше никакъв звук.

— Не можем да се върнем през тайната врата — промърмори той. — Онази стая е пълна с мъртви мъже и положително се охранява от бойци. Когато влязох през пода, те сигурно са помислили, че съдбата ми е предreshена, иначе не биха дръзнали да ме последват в този тунел... Свали онзи светец скъпоценен камък от стената... Когато опипвах пътя си в коридора усетих, да се отварят врати към други тунели. Ще тръгнем по първия, който намерим. Може да води до друга яма или да извежда навън. Трябва да пробваме. Не можем да останем тук докато изгнием.

Натала се подчини и Конан, хванал мъничкият светлинен източник в лявата си ръка, а в окървавената дясна сабята, тръгна надолу по коридора. Вървеше бавно, вдървено — само животинската му жизненост го държеше на крака. Погледът на кръвясалите му очи беше празен. Натала видя, че от време на време неволно облизва окървавените си устни. Знаеше, че изпитва ужасна болка, но издържаше, без да се оплаква със стоицизма на дивите животни.

Наскоро слабата светлина освети черен вход и Конан свърна в него. Натала се сви от страх от онова, което очакваше да види, но се оказа, че е тунел, подобен на онзи, който току-що бяха напуснали.

Тя нямаше представа колко далече бяха отишли, преди да се изкачат по едно дълго стълбище и да се изправят пред каменна врата, залостена със златен болт.

Натала се поколеба и погледна към Конан. Варваринът се олюляваше на краката си, светлината в неустойчивата му ръка хвърляше фантастични, движещи се напред-назад по стената сенки.

— Отвори вратата, момиче! — промърмори той с дрезгав глас. — Мъжете на Кситал ще ни чакат, а аз не искам да ги разочаровам.

Велики Кром, градът никога не е виждал жертвоприношение като това, което ще им устроя.

Натала знаеше, че той почти не е на себе си. От другата страна на вратата не идваше никакъв звук. Тя взе светещия скъпоценен камък от окървавената му ръка, измъкна болта и бутна вратата. Вътрешната ѝ страна беше запердена с гоблен изтъкан със златни нишки. Тя го дръпна настрана. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Пред учудения ѝ поглед се разкри празна стая, в центъра на която пееше сребърен фонтан.

Конан сложи тежката си ръка върху голото рамо на момичето.

— Стой настрана, момиче — изфъфли той. — Сега е време за тържество на сабите.

— В стаята няма никой — отвърна тя. — Но има вода...

— Чувам я. — Той облиза почернелите си устни. — Ще се напием, преди да умрем.

Той изглежда не виждаше. Натала хвана тъмната му, окървавена ръка и го поведе по каменния под. Тя стъпваше на пръсти, очаквайки всеки момент през сводестите врати да нахлуят жълтокожи фигури.

— Пий, а аз ще пазя — промърмори Конан.

— Не съм жадна — отвърна тя. — Легни до фонтана да измия раните ти.

— Ами сабите на Кситал? — Конан непрекъснато прокарваше ръка по очите си, сякаш да проясни замъгленото си зрение.

— Не чувам никого. Всичко е тихо.

Конан пипнешком се отпусна на пода, пхна лицето си в кристалната струя и започна ненаситно да пие. Когато вдигна глава кръвясалите му очи гледаха разумно. Той обтегна масивните си крайници на мраморния под, както го беше помолила Натала. Тя изми разкъсаната плът и превърза по-дълбоките рани с ленти, откъснати от копринената завеса. Натала потрепери при вида на гърба му. Плътта беше обезцветена, нашарена с черни и сини петна, болезнено жълта там, където следите бяха още пресни. Докато го миеше, тя трескаво търсеше разрешение на техния проблем. Не можеше да каже дали мъжете на Кситал ги търсят или се бяха върнали към своите сънища, но едно беше сигурно — ако останат в стаята, рано или късно щяха да ги открият.

Натала свърши със задачата си и замръзна от ужас. Изпод завесата, която отчасти закриваше една ниша, тя видя жълта плът.

Без да каже нещо, тя стана и тихо прекоси стаята, стискайки в ръка камата на Конан. Когато внимателно дръпна завесата, сърцето ѝ биеше до пръсване. На подиума лежеше млада жълтокожа жена, гола и очевидно безжизнена. До ръката ѝ стоеше нефритен съд почти пълен с някаква странна златна течност. Натала реши, че това е еликсирът, описан от Талис, който дава сила на уродливите жители на Кситал. Наведе се над проснатото тяло и с камата насочена към гърдите на девойката взе съда. Момичето не се събуди.

Стиснала съда в ръка Натала помисли, че ще е по-сигурно да отнеме възможността на спящото момиче да се събуди и да вдигне тревога. Но не можеше да се реши да забие кимерийската кама в неподвижната гръд. Най-после тя дръпна завесата и се върна при Конан, който лежеше там, където го беше оставила, очевидно почти в безсъзнание.

Натала се наведе и поднесе съда до устните му. Кимериецът пи отначало инстинктивно, а после изведнъж с огромно желание. За нейна изненада Конан се изправи и взе съда от ръцете ѝ. Когато вдигна лицето си, очите му бяха бистри и нормални. Измъченият му, изнурен вид беше изчезнал, гласът му не беше фъфлене на човек в делириум.

— Велики Кром! Откъде взе това?

Тя посочи.

— От тази ниша, където спи онази жълтокожа жена със съмнително поведение.

Конан навря отново муцуна в златистата течност.

— Велики Кром! — повтори той с дълбока въздишка. — Чувствам как във вените ми нахлува нов живот и сила като гръцки огън^[1]. Сигурно това е еликсирът на живота!

Той се изправи, вземайки сабята си.

— Най-добре е да се върнем в коридора — предложи нервно Натала. — Ако останем по-дълго тук, ще ни намерят. Там ще можем да се крием, докато заздравеят раните ти...

— Не! — изсумтя Конан. — Ние не сме плъхове, за да се крием в тъмни дупки. Ще напуснем този дяволски град сега и нека някой се опита да ни спре.

— Но ти целият си в рани! — проплака Натала.

— Не ги усещам — отвърна Конан. — Може би силата, която ми даде тази напитка е фалшива, но се кълна, че не чувствам нито болка, нито слабост.

Взел решение той прекоси стаята и отиде до прозореца, който Натала не беше забелязала. Тя погледна навън през рамо. Хладен вятрец развя разрошените ѝ къдрици. Горе небето, осеяно от звезди се тъмнееше кадифено. Пред тях се простираше неясна пясъчна шир.

— Талис спомена, че градът представлява един голям дворец — каза Конан. — Очевидно някои от стаите са построени като кули на стената. Тази е от тях. Провървя ни.

— Какво си намислил? — попита Натала, поглеждайки оценяващо през рамо.

— На онази маса от слонова кост има един кристален съд — каза той. — Напълни го с вода и от онази завеса вържи около шийката му лента за дръжка, докато аз накъсам този гоблен.

Тя се подчини, без да задава въпроси и когато изпълни заръката, се обърна и видя Конан да раздира дълги, здрави, копринени ленти и да ги връзва на въже, единия край на което закачи за крака на масивната маса от слонова кост.

— Ще си опитаме късмета през пустинята — обясни той. — Талис каза, че на един ден път на юг има оазис и пасища. Ако достигнем до оазиса, можем да си починем, докато заздравеят раните ми. Това вино е като балсам. Допреди малко бях почти мъртъв. Сега съм готов за всичко. Направи си дреха от коприната, която остана.

Натала беше забравила, че е гола. Този факт не я притесняваше, но деликатната ѝ кожа се нуждаеше от защита срещу неумолимото пустинно слънце. Тя завърза коприната около гъвкавото си тяло, Конан се обърна към прозореца и като на шега измъкна меките златни пръчки от защитната решетка. После завърза свободния край на коприненото въже около бедрата на Натала, предупреди я да се държи с две ръце и я спусна през прозореца трийсетина стъпки надолу, докато стигна до земята. Тя се отвърза, а Конан изтегли обратно въжето, завърза съдовете с вино и вода и ѝ ги спусна, след което ги последва, плъзгайки се бързо надолу по въжето.

Когато Конан слезе при нея, Натала въздъхна с облекчение. Те бяха самички в основата на голямата стена, високо над главите им стояха избледнелите звезди. Пред тях се простираше голата пустиня.

Тя не знаеше какви опасности ги щракват, но сърцето ѝ пееше от радост, защото се бяха измъкнали от онзи призрачен, нереален град.

— Могат да намерят въжето — промърмори Конан, праметна внимателно съдовете през рамо и трепна при допира на коприненото въже до нараненото му тяло. — Могат дори да ме преследват, но от онова, което каза Талис, много се съмнявам. Нататък трябва да е юг. — Бронзовата мускулиста ръка посочи посоката. — Така че някъде там се намира оазиса. Да тръгваме!

С необичайна за него замисленост Конан я хвана за ръка и закрачи през пясъците, съобразявайки крачката си с тази на момичето. Той не се обърна да погледне мълчаливия, мрачен и призрачен град зад тях.

— Конан — Натала накрая се осмели да се обади, — когато се биеше с чудовището и по-късно, когато дойде в коридора видя ли... Талис?

Той поклати глава.

— В коридора беше тъмно, но беше празен.

Натала потрепери.

— Тя ме измъчва... и въпреки това аз я съжалявам.

— В този проклет град наистина ни посрещнаха горещо — изръмжа Конан. После мрачният му хумор отново се върна. — Е, обзалагам се, че дълго ще помнят посещението ни. По мраморните плочи има за почистване много мозък и вътрешности, кръв, а ако техният бог е все още жив, той носи по тялото си повече рани от мен. В края на краищата леко минахме. Имаме вино и вода и най-вече шанс да достигнем до населявана страна. Макар че видът ми е такъв, сякаш са ме прекарвали през месомелачка, а и ти имаш болезнен вид...

— Вината е твоя — прекъсна го тя. Ако не се беше зазяпвал толкова дълго и с такова възхищение в онази стигийска котка...

Всемогъщи Кром и всички негови дяволи! — изруга той.

— Дори светът да потъва, жените пак ще намерят време за ревност. Дяволска суетност! Да не би аз да съм казвал на стигийката да се влюби в мен? В края на краищата и тя е човек!

[1] Силно горлива смес, която се е използвала като оръжие. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.